

VI

Báo chí làm rùm beng xung quanh cái chết bất đắc kỳ tử của Tiên "chỉ". Không hiểu sao thông tin về cái chết của Tiên "chỉ" kể cả việc hắt chết treo cổ trong tư thế quỳ, và đặc biệt là chuyện Tường gặp hắt buổi sáng... cũng lọt ra bên ngoài. Báo chí đặt nhiều câu hỏi rất hiểm về Tường qua những bài báo: "Đại úy Vũ Mạnh Tường và Tiên "chỉ" đã trao đổi những gì trước khi Tiên "chỉ" tự sát?". "Vì sao Đại úy Vũ Mạnh Tường kéo dài việc điều tra vụ án giết Oanh "sói"?". "Mối quan hệ bí ẩn giữa Cảnh sát điều tra Vũ Mạnh Tường và Tiên "chỉ"..."...

Ban giám đốc lệnh cho Trưởng phòng Cảnh sát điều tra Vũ Văn Đắc yêu cầu Tường báo cáo việc gặp Tiên trong trại giam. Sau khi Tường viết bản tường trình, Đắc không hài lòng, anh gọi Tường lên:

- Này, cậu không coi tôi là Trưởng phòng Cảnh sát điều tra thì cũng không nên coi tôi là trẻ con. Làm sao tôi có thể tin được cậu chỉ vì thấy hắt bị bệnh mà động lòng trắc ẩn vào thăm;

tôi cũng không thể tin được hắn mới chỉ nói với cậu về sức khỏe... Trong khi đó, cậu không có nhiệm vụ gì để gặp hắn, không có nhiệm vụ gì để vào trại giam và Giám thị đã báo cáo là cậu vào, xin thăm Tiên "chỉ". Vì thấy cậu là cảnh sát điều tra, lại thân quen, và lại biết Tiên "chỉ" đang bị bệnh, Giám thị đã đồng ý... Giám đốc Công an tỉnh đi công tác xa, Phó giám đốc thường trực Hoàng Văn Trung yêu cầu tôi phải làm rõ nguyên nhân cậu gặp Tiên "chỉ" và cái chết của hắn. Còn đây, cậu xem, công văn của ủy ban nhân dân tỉnh yêu cầu báo cáo về cái chết của Tiên "chỉ" và đặt câu hỏi về cậu đây.

Tường xem công văn rồi lạnh lùng:

- Các anh muốn điều tra thế nào thì cứ việc làm. Còn tôi, đúng là tôi vào gặp hắn với hai mục đích: Thứ nhất là tôi muốn nhìn thấy hắn trước lúc hắn bị chết vì bệnh AIDS, thứ hai là tôi muốn hỏi hắn về cái chết của Oanh, bởi vì tôi không tin hắn giết Oanh.

- Và hắn đã trả lời cậu ra sao?

- Hắn chưa kịp nói thì các anh đến...

Đắc nhìn như xoáy vào Tường hồi lâu rồi hạ giọng:

- Từ khi cậu về phòng đến giờ, trong suy nghĩ của tôi, cậu là một cảnh sát điều tra theo đúng những định nghĩa tốt đẹp nhất cả về nghề lẫn đạo đức. Và ngay đến giờ này, mặc dù cậu không lý giải được những việc mình đã làm có

liên quan đến cái chết của Tiên "chỉ", tôi vẫn không chút nghi ngờ cậu. Nhưng tôi nghi ngờ cậu... hình như cậu đang muốn làm một điều gì đó... Có lẽ là cậu muốn tự mình điều tra vụ án chẳng? Hay lãnh đạo Bộ, Tổng cục cảnh sát giao nhiệm vụ mới cho cậu.

- Rất cảm ơn những tình cảm chân thành anh dành cho em - Tường xúc động giấy lát, nhưng rồi anh lấy lại được bình tĩnh - Thực tâm, em rất chán nản, chán đến cùng cực. Thú thật với anh, em không còn muốn ở công an nữa. Còn việc điều tra vụ án, em sẽ tự mình tìm hiểu.

- Sao? Cậu quyết định chuyển ngành ư?

- Giờ này thì chưa quyết định được, nhưng càng ngày em càng thấy không thể ở lại được nữa rồi.

- Cho đến nay, Ban giám đốc chưa có quyết định gì về trường hợp của cậu, cho nên đừng có vội nản. rồi mọi người sẽ hiểu việc làm của cậu, không sớm thì muộn thôi. Nói thực là tôi cũng lờ mờ hiểu được cậu sẽ làm gì? Cậu cứ làm, nếu cần tôi sẽ giúp đỡ như bạn bè. Còn bây giờ, tôi phải mang bản tường trình của cậu lên Ban giám đốc.

Nói rồi trưởng phòng nhìn Tường, nháy mắt như muốn nói: "Đừng có qua mắt thằng này nhé?"

*

Những ngày sau đó, Tường phải chịu nhiều áp lực nặng nề từ phía báo chí, lãnh đạo Tỉnh

ủy, Ủy ban nhân dân tỉnh. Hậu quả là anh bị đình chỉ công tác để điều tra làm rõ những sự việc như: Thiếu tinh thần trách nhiệm, để quá trình điều tra kéo dài; có liên quan đến việc Tiên "chỉ" tự sát. Vừa công bố chiều hôm trước, sáng hôm sau, hàng loạt báo đưa tin "Đội trưởng đội Điều tra trọng án - Đại úy Vũ Mạnh Tường bị đình chỉ công tác vì liên quan đến cái chết của Tiên "chỉ".

Tường đang nằm trong nhà, vẫn là ở nhờ của đội xe, đọc những bài báo viết về mình thì vợ đến. Liên xách cho anh một túi đồ rất to toàn cá hộp, thịt hộp, sữa, bánh và một chai rượu Remy.

- Chào anh, em mang đến cho anh ít đồ ăn.

- Cảm ơn cô. Tôi có đủ rồi.

- Anh đừng khách khí thế. Anh cứ yên tâm đi, không phải là em mang mấy thứ này đến để mong được sự thông cảm của anh đâu. Em không thể sống với anh được nữa do nhiều lý do, nhưng anh cũng không thể về sống với em là do lòng tự trọng. Vì vậy, chúng ta nên cư xử với nhau như... như hồi mới quen.

Nghe Liên nói vậy, Tường tỏ ra lúng túng:

- Mời Liên ngồi. Tôi đi pha nước.

- Thôi, khỏi cần. Hôm nay em đến cũng là muốn nói với anh một việc.

- Có việc gì quan trọng nữa nào?

- Những chuyện của anh, em biết. Trong thâm tâm, em biết anh không có lỗi gì và càng không có

quan hệ gì mờ ám với Tiên "chỉ"... Em nghe nhiều người nói nghề công an bạc lắm, nên em mong anh suy nghĩ kỹ và tốt nhất là xin chuyển ngành.

Tường ngạc nhiên khi thấy Liên đọc được suy nghĩ của mình. Anh chối:

- Sao Liên nghĩ vậy, tôi chưa muốn ra khỏi công an. Vả lại, nếu chuyển thì đi đâu, làm gì?

- Thật ra, em biết anh định thôi công an là từ Tổng giám đốc Cheng.

- Kỳ lạ, làm sao Cheng biết được nhỉ?

- Nếu anh tiếp xúc với Cheng, anh sẽ thấy còn nhiều điều lạ hơn nữa. Nhưng thôi, anh là cảnh sát điều tra, anh sẽ phải tự tìm hiểu lấy. Cheng muốn được giúp đỡ anh nếu anh rời lực lượng công an. Thôi em về đây. À, còn con Thảo, nó vẫn thuộc về anh, nhưng hãy để cho em ở thêm với nó ít ngày.

*

Tường cùng Thành, Lưu và Tâm tại một quán cà phê. Tường hỏi:

- Có việc này, tôi muốn hỏi Lưu và Tâm. Hôm nọ, tôi nói rằng tôi muốn ra khỏi công an. Tâm và Lưu có nói điều đó với ai không?

Tâm lúng túng:

- Em... em có nói với anh Cường là anh rất buồn và muốn đi...

- ...

- Em xin lỗi...

Tường rít một hơi thuốc lá, vẽ khoan khoái ra mặt:

- Không, cậu cần được thưởng. Nhưng thôi, vì sao được tôi sẽ giải thích sau.

Rồi Tường nói như với chính mình:

- Hay, hay thật! Không ngờ lại nảy ra chuyện này.

Thái độ của Tường làm mấy anh em ngạc nhiên. Thành hỏi:

- Anh đã có quyết định gì mới chưa?

- Có rồi. Trước mắt, có lẽ tôi sẽ làm đơn xin nghỉ việc 3 tháng để đi xin việc. Thành và Đức, phải bảo vệ Long "xéch" bằng mọi cách. Lưu và Tâm trình sát kỹ anh trai Long "xéch". Tổ cần nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ tính...

- Anh đi nghỉ ở đâu?

- Về quê câu cá.

*

Tường ra Hà Nội và đến 40 phố Hàng Bài, trụ sở của Tổng cục Cảnh sát nhân dân. Anh xin gặp Thiếu tướng Bùi Hành, Phó tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát phụ trách nghiệp vụ. Thiếu tướng Bùi Hành tiếp anh niềm nở:

- Chuyên án thất bại nên cậu buồn hả? Tôi được nghe báo cáo hết rồi, cả trường hợp của cậu nữa. Đừng vội nản chí nghe!

- Sao lại thất bại hả thủ trưởng? Toàn bộ ổ nhóm xã hội đen của Tiên "chỉ" đã bị đập tan.

- Loại như Tiên "chỉ", đẹp lúc nào mà chả được. Tôi đã nghe nhóm công tác của Cục Cảnh sát hình sự báo cáo. Anh em đồng tình với quan điểm của cậu trong chuyên án đó. Rất tiếc là nhiều người không hiểu và ngay cả lãnh đạo công an tỉnh cũng không hiểu, vì vậy mới xảy ra như vậy.

- Báo cáo thủ trưởng... Thưa... Thưa thầy, xin thầy cho em được gọi như vậy. Em nhớ mãi những ngày trong trường được nghe thầy giảng về tình huống nghiệp vụ trong chuyên án. Hôm nay, em xin gặp thầy là muốn được nói hết với thầy những suy nghĩ của mình.

- Cậu ngồi đây, tôi giao cho cậu tập hồ sơ này, cậu nghiên cứu đi. Trưa nay, chúng ta đi ăn cơm và bàn công việc luôn.

Thiếu tướng đi khỏi. Tường mở cặp hồ sơ, trong đó có ba bản báo cáo, đóng dấu "tuyệt mật".

*

Bữa cơm trưa được ăn ngay tại phòng làm việc của Thiếu tướng. Bộ phận phục vụ của bếp ăn tập thể mang cơm lên và có hai lon bia. Thiếu tướng tự tay mở bia rót ra ly.

- Nào, chúc sức khỏe. Chúc cho một chuyên án mới thành công?

- Chúc sức khỏe thầy... Nhưng chuyên án nào cơ ạ?

- Uống đi đã... Này, đọc mấy báo cáo đó cậu thấy thế nào?

- Thú thực với thầy, hôm nay em lên gặp thầy cũng một phần là vì những chuyện đó. Bấy lâu nay, em cứ ngỡ ngỡ là hình như có một thế lực nào đó đang điều khiển một số cán bộ, công an tỉnh. Vừa rồi, em đã thu thập được một số chứng cứ quan trọng, chứng minh rõ kẻ giết Oanh không phải là Tiên "chỉ" mà là một kẻ khác. Đây là nhân vật đang rất nổi tiếng ở tỉnh, là người có quan hệ rộng, không chỉ với quan chức đầu ngành của tỉnh mà còn nhiều quan chức cao cấp trên trung ương nữa. Riêng công an tỉnh cũng có một người. Như vậy là, một phần những thông tin mà em có được cũng trùng hợp với báo cáo của Tổng cục An ninh.

- Thời gian gần đây, tình trạng cán bộ, chiến sĩ công an có quan hệ với một số tên tội phạm hay nói cách khác là làm "bảo kê" cho những hành động vi phạm pháp luật của chúng, đang là mối lo ngại cho lãnh đạo Bộ. Những phần tử công an thoái hóa biến chất này tuy rất ít, nhưng đã gây ra sự mất lòng tin của một bộ phận nhân dân vào lực lượng Công an. Chính vì vậy, vừa rồi Bộ trưởng mới ra chỉ thị về tăng cường đấu tranh chống tội phạm có tổ chức và chống tiêu cực trong lực lượng. Theo tinh thần chỉ thị này thì đơn vị nào có cán bộ, chiến sĩ vi phạm, chỉ huy phải liên đới trách nhiệm.

Ngày xưa, thời bao cấp, chúng ta quản lý cán bộ, chiến sĩ rất chặt chẽ và có đôi lúc dẫn đến cực

đoan, giáo điều, hơi tý là nâng lên quan điểm. Nhưng từ ngày Đảng, Nhà nước bắt đầu sự nghiệp đổi mới xây dựng đất nước, chúng ta chuyển đổi nền kinh tế từ tập trung quan liêu bao cấp sang cơ chế thị trường có định hướng Xã hội chủ nghĩa thì chưa ai nhìn ra mặt trái của nền kinh tế thị trường cả, vì vậy không có sự chuẩn bị. Một ví dụ, các băng nhóm tội phạm có tổ chức là thế nào? Chúng hoạt động ra sao? Thế nào là tội phạm có tổ chức, thế nào là tổ chức phạm tội... nhiều người còn chưa hiểu... Ngày xưa, chúng ta có hiểu, có quan tâm đến tội phạm có tổ chức đâu, vì vậy bây giờ gặp không ít lúng túng... Là công an, nếu trước kia, chỉ huy đơn vị nắm cán bộ chiến sĩ chặt như trong lòng bàn tay, xét nét đến từng chân tơ, kẽ tóc, đến cả mặt dân chủ... thì nay, nhiều đơn vị thả nổi. Khi thấy cán bộ của mình bỗng dưng giàu nứt đố, đổ vách, không ai đặt dấu hỏi: Anh ta lấy đâu ra tiền nhỉ? Anh ta tiền ở đâu ra cho con đi học ở Mỹ, ở Pháp, ở Ca na đa? Rồi lấy tiền đâu ra mà mua nhà trị giá cả dăm bảy trăm cây vàng; lại mua hàng hécta đất ở Hòa Lạc?... Công bằng mà nói, với đồng lương công an hiện nay, đừng có nói chuyện đi ra sân chơi tennis, chứ nói gì đến mua nhà tậu xe...

- Thưa thầy, quả là hiện nay có một số công an giàu quá!

- Đúng là có, nhưng ít lắm. Cũng có người giàu có do vợ, do con, do cha mẹ, nhưng chắc là

không ít anh giàu vì làm ăn bất chính, vì quan hệ với bọn xã hội đen. Con sâu làm rầu nồi canh. Hôm kia, tôi đi dự đám tang một đồng chí cảnh sát bảo vệ... Anh ấy tôi đi chạy xe ôm kiếm thêm. Bị chúng lừa chở ra ngoại thành đâm chết, cướp xe. Là người giỏi võ, lại có sức khỏe, nhưng vì bất ngờ nên cũng không chống lại được hai thằng... Không hiểu tới đây, vợ, hai đứa con và bà mẹ sống thế nào đây. Tôi phải đề nghị công an phường nhanh chóng kiếm một chỗ ngoài chợ cho chị ấy buôn bán... Thôi, giờ trở lại chuyện của cậu... Lãnh đạo Tổng cục sẽ giao việc mới cho cậu đây.

- Thưa thầy, như thế công an tỉnh sẽ...

- Không phải lo, trước lúc Giám đốc của cậu đi công tác, chúng tôi cũng đã nói chuyện với nhau về việc này. Lãnh đạo Bộ cũng đồng ý với kế hoạch của Tổng cục. Chờ Giám đốc về, chúng tôi sẽ trao đổi cụ thể thêm. Tuy nhiên, ý của cậu là ra ngoài cũng hay đấy. Có lẽ cần phải được xã hội hóa một thời gian thì mới có điều kiện đi sâu vào các hoạt động tội phạm của chúng.. Nhiệm vụ của cậu rất nặng: giúp Tổng cục tìm cho ra được những phương thức nhập hàng lậu từ bọn tội phạm quốc tế và bộ mặt thật của những tên trong tổ chức tội phạm do Lê Minh cầm đầu.

*

Trụ sở của Tổng công ty Vạn Lợi tại một khu nhà mười tám tầng mang tên " Tháp Thiên

Niên Kỷ ". Đây là tổ hợp khách sạn, cho thuê văn phòng, hội trường, giao dịch chứng khoán do một công ty của Hàn Quốc liên doanh với Hiệp hội kinh tế tỉnh xây dựng. Tổng công ty Vạn Lợi thuê sáu phòng tại tầng 12. Phòng làm việc của Tổng giám đốc Cheng rộng gần bảy chục mét vuông đồ đạc trong phòng được thiết kế theo kiểu đời Ung Chính hoàng đế. Trên bàn làm việc có rất ít tài liệu nhưng có hai quyển sách dày, đó là quyển *Tứ thư tập chú của Chu Hy* và quyển *Kinh Dịch*.

Cheng ngồi oai vệ trong ghế làm việc, sau lưng có một bức họa vẽ Quán Trọng và có một chữ "Tĩnh" to tướng.

Trong phòng làm việc, có Cheng, Liên và một số thành viên của Ban giám đốc. Cheng vui, nom không có vẻ gì là ốm nặng cả:

- Tôi về đây từ bệnh viện và thấy ngạc nhiên là... là tại sao lại vẫn đi con đường này mà chưa rẽ sang đường khác như lời của Lão Tử. Không có gì buồn bằng bị bệnh tật. Trong thời gian tôi nằm viện, rất cảm ơn các vị đã tới thăm, chăm sóc tôi. Tôi được nghe báo cáo toàn bộ tình hình của Tổng công ty và rất hài lòng khi thấy vắng tôi, công việc vẫn chạy đều, đặc biệt là đã ký được hai hợp đồng khá lớn với Mỹ và Canada.

Rồi Cheng cười khó hiểu:

- Điều đó có nghĩa là... vai trò của tôi không quan trọng nữa rồi. Phải không các vị?

Mọi người hơi ngạc nhiên trước điều Cheng nói. Lặng đi một lát, Liên cười rất tự nhiên rồi nhẹ nhàng nói:

- Tổng giám đốc nói sai rồi. Việc ký được hai hợp đồng lớn vừa rồi, đó chính là nhờ uy tín của Tổng công ty mà uy tín đó được xác lập bởi vai trò của Tổng giám đốc. Chúng tôi chỉ là người được thừa hưởng những kết quả do công lao của Tổng giám đốc. Rất may là Tổng giám đốc sớm khỏi bệnh, nếu ông nằm viện thêm hai tuần nữa thì chúng tôi không biết làm gì?

Cheng cười thỏa mãn:

- Không, không! Tôi rất mừng là tôi đã chọn không nhầm người - đó chính là cô!

Các thành viên vỗ tay tán thưởng. Cheng nhìn đồng hồ:

- Tôi quyết định thưởng cho mỗi công nhân 5 ngày lương, mỗi cán bộ từ đội trưởng đến trưởng ban mười ngày lương và các vị... một tháng lương. Mai là thứ bảy, mong các vị được hai ngày nghỉ cuối tuần vui vẻ. Sang tuần tới, 8 giờ sáng thứ hai, chúng ta họp và triển khai nhiều công việc mới. Còn bây giờ, tôi chuẩn bị phải tiếp khách. Phó tổng giám đốc Liên cùng tiếp khách với tôi.

Mọi người lục tục ra về. Chỉ còn lại hai người. Liên nắm tay Cheng:

- Mình hãy nghỉ ngơi, giữ sức khỏe. Tai biến mạch máu não, đã bị một lần rồi, dễ bị lại lắm.

- Rất may là anh còn giữ được mẩu sừng tê giác từ ngày còn buôn bán ở Châu Phi... Hiếm có loại thuốc nào chữa bệnh về não tốt như nó. Em đừng đánh mất đấy... Mà này, em cũng nên mài ra mà uống. Anh sẽ tích cực nghỉ ngơi, mà như vậy thì gánh nặng sẽ đặt lên vai em. Máy tay phó tổng kia, chỉ được cái nói leo và nịnh hót là giỏi.

- Không, em không cần, anh giữ mà uống. Hôm nay, ông Lê Minh đến anh có việc gì vậy?

- Cũng chuyện làm ăn cả thôi. Em hãy vào phòng trong, ghi âm lại toàn bộ cuộc trao đổi này.

- Dạ!

Liên ngoan ngoãn vâng lời rồi lấy trong tủ ra chiếc gạt tàn thuốc lá. Trông thì giống như những chiếc gạt tàn bình thường, nhưng bên trong lại là một chiếc máy thu phát. Liên thay pin rồi vào phòng trong chuẩn bị.

Có tiếng thông báo từ loa con:

- Thưa ngài, có ông Minh, Tổng giám đốc Tổng công ty Minh Đức tới gặp.

- Mời ông ấy lên.

Cheng đưa mắt ra hiệu cho Liên ra mở cửa. Lê Minh, đó là một người đàn ông cao lớn, mặt vuông chữ điền, tóc muối tiêu... Từ dáng đi, vẻ mặt đều toát ra vẻ từng trải, lọc lõi và rất đàn ông.

- Chúc mừng ông đã trở về. Tôi mong rằng ông không bao giờ trở lại chốn đó nữa.

- Mời anh ngồi. Anh nói quá rồi, tôi và anh, ai cũng phải trở lại chốn đó, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi. Ồ đời, có hai nơi mà không bao giờ nên gặp nhau, đó là gặp nhau trong bệnh viện và gặp nhau trong nhà tù.

Lê Minh nhìn quanh rồi hỏi:

- Thưa ông, bà Liên, Phó tổng giám đốc của ông đâu?

- Cô ấy đi đâu đó.

- Là nhỉ, thế mà có người nói với tôi là ông và bà Liên đang chờ tôi?

Cheng hơi lúng túng rồi nhanh chóng lấy lại được sự bình thản:

- Đúng là như vậy, nhưng cô ấy kêu mệt, tôi bảo cô ấy vào phòng đi nghỉ.

- Chà chà, Phó tổng giám đốc được nghỉ trong phòng Tổng giám đốc, hiếm có mối quan hệ cấp trên cấp dưới nào lại tốt đẹp như vậy.

Cheng nói hơi bỗ bã nhưng cũng là để biến chuyện đó thành bình thường:

- Nếu anh có được một cấp phó như thế, chả hay hơn ư?

- Tôi rất mong được như ông, nhưng đành phải "ăn bánh trả tiền" thôi. Vợ tôi... nói thế nào nhỉ? Đó là một loại đàn bà mà tôi chưa từng thấy có hình mẫu nào trong sử sách.

- Ông đừng buồn vì điều đó, tất cả đàn bà, trừ những người tốt ra, mà số đó ít lắm, còn lại đều

như thế cả - Nói rồi Cheng mở cửa phòng và mời Liên ra. Liên tỏ ra mệt:

- Xin lỗi ông.

- Không có gì đâu. Nếu bà mệt, tôi sẽ bảo lái xe đưa bà đến một cơ sở mát xa chân mới mở của tôi. Nếu sau một giờ đồng hồ, tôi không thấy được nụ cười trên gương mặt phúc hậu của bà, tôi sẽ cho đóng ngay cơ sở đó.

- Trời ơi, nếu vậy thì tôi sẽ phải cười thật tươi, và ông buộc tôi phải cười đấy nhé... Sợ nhỉ, chỉ vì không có một nụ cười của tôi mà hàng chục con người sẽ phải thất nghiệp.

- Vậy là bà đồng ý.

Lê Minh liền gọi điện thoại di động cho lái xe:

- Anh lên đây và đưa bà Phó tổng giám đốc đến chỗ ngâm chân bằng dược thảo.

Liên đi rồi, chỉ còn lại hai người, Lê Minh tò mò nhìn chữ "tĩnh" rồi hỏi:

- Sao ông lại thờ chữ này và thờ ông nào kia?

- Đó là chữ "tĩnh". Tôi già rồi, cần chữ "tĩnh". Vả lại, trong thời buổi cạnh tranh khốc liệt này, cần phải biết lấy "tĩnh" chế "động"; lấy cái không thay đổi để ứng phó với cái thay đổi. Còn người mà tôi thờ ở đây là ông Quản Trọng, một mưu sĩ nổi tiếng của Tề Hoàn Công, thời Xuân Thu. Quản Trọng là một nhà kinh tế nổi tiếng thời cổ đại của Trung Hoa. Ông là người đầu tiên đã nhận ra rằng: *"Phi công bất phú, phi*

nông bất ổn, phi thương bất hoạt, phi trí bất hưng". Anh hiểu chứ?

Minh lắc đầu:

- Tôi không biết gì về chữ Hán cả.

- Thế à, thật tiếc! Đơn giản thế này, Quản Trọng cho rằng: Không có công nghiệp thì không thể có nền kinh tế giàu có bền vững; không có nông nghiệp phát triển, dân đói khổ thì sẽ loạn, không ổn định; không có thương nghiệp buôn bán thì nền kinh tế trì trệ; không có trí thức thì xã hội không hưng thịnh được. Tôi không được học kinh tế trong các nhà trường mà chỉ học làm kinh tế qua hai quyển sách này.

Cheng chỉ hai quyển *Tứ thư tập chú* và *Kinh Dịch*. Minh ngạc nhiên:

- Học từ hai quyển này?

- Đúng thế, Trung Quốc tồn tại và phát triển được đến như ngày hôm nay cũng là dựa trên nền tảng tư tưởng của hai quyển sách này. Quyển này - Cheng chỉ quyển *Tứ thư tập chú* - dạy cho ta cách làm người, cách đối nhân xử thế và lễ sống ở đời, cách xử lý các mối quan hệ vua tôi, cha con, vợ chồng, bạn hữu... Còn quyển này, dạy cho ta khi nào thì cần nên tiến, khi nào thì cần phải lùi. Làm kinh doanh cũng giống như làm chính trị, nếu không biết tiến đúng lúc và biết dừng đúng chỗ thì mất cơ nghiệp tựa như tuột tay đánh rơi chiếc đĩa vậy.

- Vậy với tôi, bây giờ nên tiến hay lùi đây?

- Tôi nói lùi anh cũng không nghe. Anh đang muốn tiến bởi lẽ hai đối thủ quan trọng nhất của anh, một kẻ thì chết bất đắc kỳ tử, một người thì bị gạt ra khỏi guồng máy công an mà trong lòng đầy uất hận... Vậy anh còn sợ gì?

- Thú thực tôi rất ngại tay cảnh sát Tường đó. Thật khó có thể yên tâm khi thấy bên cạnh mình có một kẻ mà mình không sao hiểu được nó sẽ làm gì và là một kẻ chỉ biết có công việc mà không cần tiền.

- Tay cảnh sát điều tra đó đang tuyệt vọng, đang chán nản và oán thán cấp trên... Anh nên tranh thủ cơ hội này thu phục anh ta.

- Để làm gì?

- Anh nên nhớ ở Mỹ, ở Ý và ở Trung Hoa, rất nhiều tên tội phạm khét tiếng xuất thân từ cảnh sát. Chúng am hiểu luật pháp, hiểu rõ các thủ đoạn nghiệp vụ của cảnh sát và chúng có quan hệ với đồng đội cũ... Nếu tay cảnh sát này trở thành một nhà doanh nghiệp, là một công ty con trong Tổng công ty Minh Đức của anh thì điều đó có nghĩa là anh sẽ có thêm một cố vấn tin cậy, một trợ thủ đắc lực, và là kẻ chặn các làn đạn từ cơ quan bảo vệ luật pháp.

- Tôi đã hiểu rõ. Tôi sẽ làm điều đó.

- Muốn làm được, ông nên nhờ sự giúp đỡ của bà Liên.

- Nhưng họ đã chia tay nhau?

- Đúng thế, nhưng giữa họ vẫn còn sợi dây - đó là con bé Thảo. Đàn ông thường thương xót con đến đau đớn quặn quại hơn là đàn bà. Rất nhiều kẻ phạm tội chỉ chịu khai báo khi nhắc đến con. Anh cố nắm lấy sợi dây đó.

- Được rồi, nào, dự án xây dựng một khu vui chơi lớn ở đảo Hòn Ngọc, ông đã tính đến đâu rồi?

- Chúng tôi sẽ soạn một hợp đồng liên doanh. Phía anh sẽ có số vốn là 60%, còn chúng tôi có 40%. Số tiền đó có nghĩa là anh sẽ góp vốn 6 triệu USD, còn chúng tôi có 4 triệu USD.

- Số tiền lớn quá.

- Chúng tôi quyết định như vậy vì muốn anh có số vốn lớn cho nên anh sẽ là chủ doanh nghiệp. Điều này sẽ làm cho các quan chức yên lòng hơn. Số tiền của anh, anh cứ làm đơn vay ngân hàng và kêu gọi góp vốn. Còn chúng tôi sẽ chuyển cho anh 6 triệu USD bằng hàng điện máy, điện tử... Anh bán hàng, dùng tiền đó trả dần cho ngân hàng. Người của chúng tôi sẽ giúp anh tính toán chi thu.

- Tôi hiểu. Vậy còn điều kiện?

- Đơn giản thôi, anh sẽ được 15% lợi nhuận từ khu vui chơi. Mà này, anh nên gửi hai đứa con của anh đi học nước ngoài, đứa con gái sang Đài Loan, thằng con trai đi Mỹ. Người của chúng tôi sẽ chăm sóc chúng như con đẻ.

Minh toát mồ hôi, lấy khăn lau mặt. Cheng lạnh lùng:

- Làm gì mà anh đã lo thế. Tôi không nghĩ một người bản lĩnh như anh, điều khiển được cả một guồng máy của tỉnh lại yếu lòng như vậy.

- Tôi không muốn con tôi phải trở thành con tin.

- Sao lại nói nặng nề vậy. Anh hãy nghĩ rằng, chúng đi học là để nối nghiệp anh... có phải sẽ nhẹ nhàng hơn không. Chẳng lẽ anh muốn điều hành Tổng công ty cho đến khi phải có người xúc cháo đổ vào miệng, hay là như tôi hôm nọ? Nếu anh không đào tạo chúng, cơ nghiệp cho ai hưởng đây?

*

Giám đốc Công an tỉnh đi công tác nước ngoài về. Anh vừa xuống sân bay thì có một cán bộ của Tổng cục Cảnh sát ra đón:

- Chào anh, em ở Tổng cục Cảnh sát. Thủ trưởng mời anh về gặp lãnh đạo Tổng cục gấp.

Giám đốc đang ngỡ ngàng thì người cảnh sát có chuông điện thoại di động.

- A lô! Báo cáo thủ trưởng, tôi là Hào đây ạ. Vâng... vâng!

Rồi anh chuyển máy cho giám đốc:

- Báo cáo anh, thủ trưởng muốn nói chuyện với anh.

Giám đốc cầm máy:

- Xin chào thủ trưởng. Dạ... khỏe ạ! Vâng, cũng học tập được nhiều. Cảnh sát của họ được

trang bị đầy đủ lắm và chẳng phải lo gì đến đời sống vật chất cả. Vâng... vâng! Báo cáo thủ trưởng tôi xin chấp hành nghiêm!

*

Ban giám đốc Công an tỉnh họp để xem xét trường hợp Đại úy Vũ Mạnh Tường.

Sau khi nghe bản kiểm điểm và đơn xin ra khỏi lực lượng Công an của Tường, Phó giám đốc phụ trách công tác Xây dựng lực lượng phân tích:

- Tôi rất áy náy về việc đồng chí Tường xin thôi việc. Tôi rất không muốn một người như vậy lại rời bỏ lực lượng Công an. Trong vụ án vừa qua, đồng chí ấy có lỗi là điều tra chậm, nhưng đó không phải là vi phạm quy tắc đạo đức, là có dấu hiệu tiêu cực, mà đó là xuất phát từ quan điểm nghiệp vụ. Theo tôi, cứ để đồng chí ấy nghỉ ngơi ít ngày, tôi sẽ trực tiếp làm công tác tư tưởng... Về mức độ kỷ luật trong việc liên quan đến cái chết của Tiên "chị", tôi đề nghị ở mức độ cảnh cáo.

Một cán bộ tổ chức, quân hàm trung tá nói với giọng gay gắt:

- Đồng chí ấy mới bị cảnh cáo và không được lên lương vì khuyết điểm đánh vợ, bạc đãi vợ, nay lại tiếp kỷ luật cảnh cáo nữa, như thế có được không? Dư luận về đồng chí Tường rất xấu, nếu chúng ta không làm nghiêm, bên ngoài sẽ

cho rằng công an chỉ lo "đánh" bên ngoài, còn nội bộ thì xuê xoa.

Phó giám đốc Trung phát biểu:

- Giữ người ở chứ không nên giữ người đi. Theo tôi biết, vợ cậu ấy đã chuẩn bị cho cậu ấy 500 triệu để thành lập công ty kinh doanh.

Giám đốc Trần Phúc khẽ thở dài:

- Tôi đồng ý. Hãy để cho cậu ấy ra khỏi lực lượng công an. Tuy nhiên, cậu ấy vốn là một điều tra viên giỏi, góp phần quan trọng vào thành tích của Phòng Cảnh sát điều tra trong mười năm qua. Vì thế, các anh chỉ đạo cho chỉ huy đơn vị tổ chức chia tay cậu ấy cho đàng hoàng, đừng để anh em nghĩ rằng nghề công an là bạc.

*

Tường đi uống cà phê sáng và mua một tờ báo đọc. Anh mở tờ báo Pháp luật của tỉnh và trợn mắt nhìn dòng tít "Sự hoang đường về một cái chết (!)". Sau dòng tít lớn là những tít nhỏ: "Treo cổ chết trong tư thế ngồi (?) - Điều vô lý như trạch đẻ ngọn đa."; " Phải chăng Tiên "chỉ" đã bị giết hại rồi bị treo... cổ?"

Tường đọc xong, anh nghiêng răng kèn kẹt và phóng xe đến thẳng tòa soạn tờ báo đó. Anh thường trực lác đầu:

- Tổng biên tập đang bận, sáng nay ông không tiếp khách.

- Anh gọi điện lên nói với ông ấy là thằng -
xin anh nói đúng chữ "thằng" Tường, cảnh sát điều
tra cần gặp ông ấy.

Thấy nét mặt hăm hăm của Tường, anh bảo
vệ vội gọi điện thoại:

- Báo cáo anh, có một người tự xưng là
"thằng" Tường, cảnh sát điều tra đến gặp. Vâng,
phải gặp anh ạ.

Buông máy, anh ta bảo Tường:

- Tổng biên tập mời ông lên.

Ông Tổng biên tập nhìn Tường bằng con mắt
khinh khỉnh:

- Anh có việc gì cần khiếu nại ư?

- Không, tôi muốn đến để chỉ bảo cho các anh.

- Chỉ bảo cho tôi? Cách trình bày makét hay
cách biên tập? Hay công tác phóng viên?

- Này! - Tường chìa tờ báo ra - Thế nào là treo
cổ ngồi?

- Anh có đùa không đấy?

- Không, tôi không đùa. Anh gọi cậu phóng
viên viết bài lên đây, gọi thêm cả cảnh sát 113,
khoa học hình sự và tất cả phóng viên của anh, để
họ hiểu thêm. Và tôi muốn đích thân anh tự treo cổ
ngồi xem có chết không.

Ông Tổng biên tập hoảng sợ:

- Thôi, thôi! Có việc gì, anh cứ nói. Đã có gì
căng thẳng đâu?

- Chuyên vật thôi. Ông cứ yên tâm, tôi đâu
muốn trả thù.

Cánh cửa phòng bật mở, một anh chàng ngó đầu vào, Tổng biên tập mừng quá:

- A, tác giả bài báo đây rồi! Tôi giới thiệu với anh, đây là cậu Huân, phóng viên nội chính của báo.

Tường liếc nhìn:

- Hay thật, lính tráng vào phòng thủ trưởng cứ như vào nhà ga ấy. Không thèm gõ cửa.

Anh phóng viên hất hàm, vẻ ngạo mạn:

- Anh là Tường?

- Phải tôi đây.

- Anh cần gặp tôi hay Tổng biên tập?

- Cả hai.

- Có việc gì?

- Tôi muốn anh hiểu thế nào là quỳ treo cổ mà chết?

- Ha ha! Tôi sẽ tự mình treo cổ trong... tư thế quỳ, để xem tôi có chết không. Nếu tôi treo cổ theo đúng như anh muốn, trong... trong nửa giờ mà tôi không chết, anh phải công khai xin lỗi và thú nhận khuyết điểm của mình trên báo.

- Được! Anh đi lấy dây về đây.

Ông Tổng biên tập vội bảo:

- Gọi thêm anh Tòng, Phó tổng biên tập và bộ phận phóng viên lên.

Một lát sau mọi người có mặt đông đủ. Tường lấy dây dù buộc chặt một đầu vào chân xong của sổ. Phóng viên Huân rất khoái chí khi thò đầu vào

thòng lọng rồi anh ta quỳ xuống, chùng người, đầu gối chạm đất...

Cả phòng im phăng phắc. Vài giây đầu Huân còn cười, nhưng chỉ mười giây sau, bỗng thấy người anh ta ngọ ngậy, và bỗng chùng hẳn xuống. Tường vội lao đến nâng cậu ta dậy, nói thòng lọng, xoa mạnh hai bên cổ... giây lát, Huân như bừng tỉnh.

- Nào cậu có dám thử lần nữa không. Mọi người ở đây, ai muốn thử nào?

Huân lấp bắp, mặt chợt tái nhợt:

- Không, không! Lạ lắm, chỉ có một tí mà bỗng nặng hết cả đầu, muốn đứng dậy mà không được. Nhưng chưa thấy ngạt thở?

- Cậu hãy kể lại cảm giác đó thật kỹ cho mọi người biết. Tôi chỉ nói một điều thế này thôi, người ta chết treo cổ, đầu tiên là do dây xiết vào động mạch cảnh, máu không lên được não, chỉ vài chục giây là phù não, mất khả năng điều khiển... và cứ thế họ sụp xuống rồi mới chết vì ngạt. Các người không biết, lại không chịu đến Viện Khoa học hình sự mà hỏi, suy diễn một cách hồ đồ, thật đáng xấu hổ. Các anh chị nên nhớ, nếu con người ta quyết tâm chết thì không có cách nào cứu được họ, thậm chí chỉ với một móng ngón tay cái cũng thành vũ khí. Hãy vào trại giam mà hỏi xem phạm nhân đã tự sát bằng bao nhiêu cách.

Nói rồi, Tường rẽ đám phóng viên đi ra. Chàng phóng viên vội đuổi theo:

- Em xin lỗi anh. Anh... anh đừng chấp.

*

Để có vốn thành lập công ty, Tường đến một người bạn làm chủ một cửa hàng buôn bán đồ cổ vay tiền. Thấy Tường, anh ta rất vui:

- Mình đọc báo, thấy nó chửi cậu, tức quá. Mình không bao giờ nghĩ cậu lại phải khổ thế này.

- Cuộc đời chả biết thế nào mà lường trước. Nay, tôi cần ông giúp đỡ đây.

- Sẵn sàng, cần gì nào?

- Cần tiền.

- Không vấn đề gì. Nhưng tiền làm gì? Nói trước, nếu là tiền đi mua nhà, mua đất là không có đâu.

- Để mở công ty.

- Được đấy. Nhưng ông định kinh doanh gì?

- Buôn bán hàng điện tử. Tôi định mở công ty rồi làm đại lý cho một tập đoàn rất lớn.

- Hay, hay thật. Cậu bỏ công an thế mà hay. Tôi ủng hộ. Cần bao nhiêu?

- Theo cậu thì bao nhiêu?

Anh chủ hàng đồ cổ mím môi suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Bốn trăm triệu là thoải mái.

- Được, bao giờ phải trả? Lãi suất thế nào?

- Lãi suất bằng lãi ngân hàng, còn thời gian, 5 năm được không?

- Đồng ý. Rất cảm ơn cậu đã tin tôi.

- Cậu là thằng cả đời chả ngửa tay vay ai, xin ai đồng nào, xong phải đến nước này là không đùa. Rồi, cậu yên tâm đi. Lấy tiền Việt, đôla Mỹ hay chum, chöße, tượng, lọ gì cũng được. Nhưng bây giờ tôi muốn hỏi cậu mấy điều:

- Cậu hỏi đi.

- Năm cộng với năm là mấy?

- Là mười.

- Thế là cậu không làm kinh doanh được rồi.

- Sao vậy, cậu đùa à?

- Không. Làm kinh doanh, lao vào thương trường, tay cầm đồng tiền phải như cầm gươm đao xung trận, chém tướng đoạt thành... Phải biết lúc nào nói lỗ, lúc nào nói lãi, phải biến cái thật thành cái giả, cái giả thành cái thật... biến hóa khôn lường.

- Như đồ cổ, đồ giả cổ của cậu chứ gì?

- Không, đó chỉ là mảnh khoe nhỏ. Nếu làm kinh doanh mà chỉ biết năm cộng năm là mười thì có ngày sạt nghiệp. Năm cộng năm là bao nhiêu? Phải là... phải là lúc này là mười, ngày mai lại là hai mươi nhưng có khi là sáu, là bảy... Tóm lại đáp số bao nhiêu tùy thuộc vào thời điểm cần công bố, tùy thuộc vào đối tượng yêu cầu mình trả lời. Thôi, đó là bài học vỡ lòng cho cậu. Hãy về suy nghĩ. À, cậu chọn ai làm kế toán? Hãy tìm một ông kế toán già về hưu, đừng chọn bọn vấy bẩn mà chết đấy.

Tường ra về, anh vừa đi xe vừa tùm tùm cười khi nghĩ đến ông bạn buôn đồ cổ. Có tiếng còi ô tô sát sau lưng. Tường đạp xe vào sát vỉa hè. Chiếc

Toyota Camry chạy chậm, từ trong xe, con gái anh thò đầu ra:

- Bố, bố Tường, bố Tường!

Xe dừng hẳn, vợ anh bước ra:

- Anh ạ, chiều anh về nhà đi. Em có việc muốn nói với anh.

*

Vợ Tường xăng xái làm cơm. Bé Thảo lăn xả vào bố vui đùa. Tiếng cười vang lên đầy ắp căn nhà vốn đã bao lâu vắng lặng. Liên cũng như trẻ lại...

- Anh biết không, mấy đêm đầu nó cứ đòi đến với bố! Khóc khóc là...

- Sao không cho nó đến?

- Anh biết nhớ con, dễ em quên chắc.

- Con thích ở nhà có cả bố cả mẹ cơ. Vắng ai cũng chán. Bà bán cơm bảo con vì bố không có tiền thuê nhà nên mẹ bắt phải đi. Mẹ cho bố thuê nhà mình nhé... Thuê rẻ thì bố mới có tiền.

- Con nói vậy nào? - Tường cốc nhẹ lên đầu con. Nhưng nụ cười của anh tắt hẳn.

Bữa cơm được dọn ra. Mặc dù Liên tỏ ra rất ân cần, chăm sóc nhưng vẫn chỉ thấy những nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt khắc khổ của Tường.

Cơm xong, Liên bảo bé Thảo vào phòng trong để hai người nói chuyện.

Liên:

- Anh hãy dọn về nhà mà ở. Đã ra khỏi công an rồi thì đừng nên ở nhà của đơn vị nữa. Anh sẽ

ngủ phòng trong, em và con ở ngoài này, hoặc ngược lại. Anh đồng ý nhé?

Tường khẽ thở dài rồi gật đầu.

- Anh thành lập công ty, em muốn được giúp đỡ anh. Em giúp anh 30 ngàn USD làm vốn.

- Không, anh có rồi.

- Em biết, hồi chiều anh vào hiệu của tay Nhân "đồ cổ" để vay tiền. Làm kinh doanh, vốn càng lớn càng tốt. Nếu anh ngại, em sẽ cho vay không lãi. Hiện nay có một người rất muốn anh thành lập công ty rồi sẽ làm đại lý cho ông ấy.

- Ai vậy, và vì sao lại biết anh?

- Ông Lê Minh. Em và ông ấy có quen biết nhau... Nghe nói đợt này ông ấy ứng cử vào Hội đồng nhân dân tỉnh và làm Chủ tịch Hiệp hội kinh tế. Hồi ông Cheng nằm viện, ông Minh vào thăm và nói chuyện.

- Sao Minh lại thăm ông Cheng?

- Họ biết nhau từ lâu rồi. Không hiểu sao, ông Minh hiểu về anh rất kỹ. Ông ấy là một nhà kinh doanh giỏi, đang có tham vọng trở thành nhà chính trị. Ông ấy cho rằng, anh bị kỷ luật oan và rất mến sự chín chắn trong phong cách làm việc của anh.

- Em để anh suy nghĩ đã. Nếu muốn thành lập công ty mà có người cho mình làm đại lý thì cũng là may mắn đấy.

- Thế mới biết trong cái họa có cái phúc. Biết đâu vài năm nữa, anh lại không thành một thương gia giàu có.

- Anh chưa tin lắm vào mình. Nhưng thôi, ta cứ tạm thống nhất như vậy.

*

Sau một thời gian gấp rút chuẩn bị, công ty Trách nhiệm hữu hạn kinh doanh hàng điện tử, điện máy, xuất nhập khẩu nông sản thực phẩm mang tên Tường An do Vũ Mạnh Tường làm giám đốc đã ra đời. Ngay trong buổi khai trương, công ty đã được hãng điện tử của Nhật Matsushita chọn làm đại lý phân phối hàng.

Lễ ký hợp đồng làm đại lý được tổ chức giản dị nhưng rất sang trọng.

Vũ Mạnh Tường trong bộ complê đen, ngực cài hoa hồng vàng luôn tươi cười đón khách. Liên cũng mặc rất đẹp và luôn cặp kè bên chồng... Trông họ, không ai nghĩ là họ đang sống giả, cười giả, âu yếm giả... Tối dự lễ khai trương ngoài một vài quan chức của tỉnh; giới kinh doanh rất ngạc nhiên khi thấy Giám đốc công an tỉnh, Trưởng phòng Cảnh sát kinh tế, Cảnh sát điều tra cũng có mặt và nồng nhiệt chúc mừng.

Một giám đốc công ty thương mại nói với mọi người xung quanh:

- Nghe đồn là Giám đốc Công an tỉnh cũng có phần hùn vốn với Tường.

Lê Minh lắng nghe với vẻ tò mò. Một người hỏi Minh:

- Ông có ngại công ty Tường An này cạnh tranh hàng điện tử với ông không?

- Không, tôi cũng sắp chuyển hướng đầu tư rồi. Sắp tới, tôi dồn vốn vào mở xưởng may hàng xuất khẩu sang Mỹ. Nếu lập được xưởng may khoảng 500 công nhân thì tôi sẽ ưu tiên tuyển chọn con nhà nghèo, con gia đình chế độ chính sách...

Một phóng viên nghe vậy, vội chen vào giở máy ghi âm:

- Thưa ông Minh, xuất phát từ đâu mà lại chọn con nhà nghèo, con nhà chế độ chính sách vào làm ở xí nghiệp may?

- Bởi vì tôi xuất thân từ con nhà nghèo nên tôi hiểu rất rõ nỗi khổ của người nghèo.

- Thưa ông, bao giờ thì xí nghiệp may ra đời và khu vui chơi giải trí trên đảo Hòn Ngọc của ông khai trương?

- Tôi đang huy động vốn để làm khu giải trí. Tuy nhiên, các dự án đã được lãnh đạo tỉnh duyệt và các anh hết sức ủng hộ vì như vậy ít nhất cũng sẽ giải quyết được hơn một nghìn chỗ làm, làm tăng lượng khách du lịch...

- Thưa ông, nếu được trúng cử Hội đồng nhân dân kỳ này, ông có dự định gì?

- Tôi có rất nhiều dự định, nhưng tất cả chỉ mong muốn làm sao cho tỉnh ta giàu hơn đẹp hơn.

Mọi người xung quanh vỗ tay tán thưởng. Tường và Liên đến, Tường bắt tay Minh:

- Rất cảm ơn anh đã đến dự lễ khai trương của chúng tôi. Công ty mới thành lập, tôi còn nhiều

bỏ ngõ trong kinh doanh, rất mong có sự giúp đỡ của anh.

- Tôi chậm chân mất rồi. Anh đã làm đại lý cho Matshuxita... Thực ra tôi muốn anh làm đại lý cho tôi, bởi lẽ tôi muốn dồn thời gian vào mấy việc khác.

Giám đốc Công an tỉnh Trần Phúc:

- Có gì đâu mà muộn, hàng Matshuxita là điện dân dụng... Hàng của anh Minh đa dạng, đâu sợ đụng chạm. Nếu hai anh "Cô-pê-ra-xi-on" (Coperation) thì còn gì bằng.

- Vậy xin Giám đốc bảo lãnh cho liên minh này - Minh nói.

Tường có vẻ hơi lúng túng, anh chưa kịp trả lời thì Minh đã bước lên bục:

- Thưa các anh ở Ủy ban nhân dân, các anh lãnh đạo Công an tỉnh. Hôm nay, nhân ngày khai trương Công ty Tường An, thay mặt toàn thể nhân viên Tổng công ty Minh Đức, tôi xin nồng nhiệt chúc mừng anh Vũ Mạnh Tường, Giám đốc công ty và chị Liên, phu nhân giám đốc.

Thưa quý ông, quý bà, xu thế phát triển kinh tế trên thế giới là tập hợp nhau để cùng phát triển. Vì vậy hôm nay đây, Minh Đức chúng tôi xin thông báo một tin mới: Chúng tôi quyết định chọn Tường An làm đại lý độc quyền phân phối hàng điện máy, điện tử. Rất mong được anh Tường và chị Liên chấp thuận.

Tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô nổi lên rào rào, nhưng vẫn có tiếng xì xèo:

- Số thằng Tường đở quá. Vừa ra mắt đã có hai nơi mời làm đại lý.

- Chúng không ngu đâu. Chẳng qua biết thằng Tường vốn là dân công an, có thế lực nên mới nhiệt tình như vậy.

Tường lên phát biểu:

- Tôi xin cảm ơn thịnh tình của ông Minh. Và tôi nghĩ rằng, không có lý do gì để từ chối lời mời hợp tác đầy thiện ý như vậy.

*

Long "xéch" nằm trong trại giam và hết sức sốt ruột là không hiểu số tiền mà người ta thuê hắn giết theo hợp đồng đã được nhận hay chưa. Hắn tâm sự với một gã tù nhân:

- Đòi mình ngấm ra ngu thật. Lẽ ra phải nắm đằng chuôi... đằng này!

- Ông anh nói cái gì vậy. Nắm đằng chuôi là nắm cái gì?

- Mẹ nó, tao mà ra tù được thì... thì giết cả nhà nó!

- Loại như anh và như em, còn có mỗi con đường ra... ra dựa cột.

- Mà sao dạo này không thấy cảnh sát hỏi cung nữa nhỉ?

- Hôm nọ họ hỏi cung em, rồi nói chuyện với nhau và bảo hỏi anh cũng chán vì có được gì đâu?

- Lắm lúc tao cũng muốn chết sớm đi cho rồi. Càng nghĩ càng cay, càng nghĩ càng đau đớn. Minh

chỉ vì thương mẹ, mà làm liều. Mẹ tao chắc vẫn cứ chờ tao mang tiền về để làm lại nhà rồi lại đưa đi chữa mắt. Tao hứa rồi mà... mà... Hu hu... mẹ ơi! con bất hiếu quá, con ngu quá!

Long "xéch" khóc rống lên, đập đầu xuống sàn nhà tưởng muốn vỡ đầu ra. Tên tù cùng phòng vội ôm lấy Long an ủi:

- Anh đừng liều mình như thế. Em thấy tình hình của anh đâu đến nỗi nào, án chung thân là cùng.

- Cái gì? Giết hai mạng người mà án chung thân?

- Thằng Thắng "trô", anh phải giết nó vì có người ép buộc, bất khả kháng; thằng thứ hai do đánh bạc, nó chơi bịp lại còn muốn hại anh... Đánh nhau, nóng mắt lên, rút súng dọa, chẳng may cướp cò... Cứ thế mà khai, ai xử anh dựa cột mà lo.

Long "xéch" dịu lại. Hắn định bộc bạch điều gì đó với tên bạn tù nhưng rồi ánh mắt hắn lại lóe lên tia sáng cảnh giác. Hắn hần học:

- Thằng chó, nó mà nuốt lời hứa với tao, có chết tao cũng làm ma hại ba đời nhà nó. Tao mà thoát ra được... thì... thì phải bóp chết nó như bóp chết con chó ghẻ.

*

Thành và Đức lại về quê Long "xéch". Vẫn ngôi nhà ọp ẹp có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, vẫn bà mẹ mù lòa ngồi cửa...

- Thằng Long về chưa hả cụ?

- Các anh là bạn nó à?

- Vâng, nghe nói dạo này nó làm ăn khá lắm. chúng con về hỏi nó xem có cửa nào cho chúng con theo với.

- Chẳng có gì đâu. Nó và anh chị nó chỉ lừa được tôi ít ngày thôi. Tôi linh cảm thấy nó đang mắc vòng lao lý ở đâu đó. Nếu nó không làm sao, chắc chắn nó sẽ về. Thằng Long, nó hỗn láo với ai, cướp trộm của ai, tôi không biết, nhưng nó là đứa lo cho mẹ nhất, là đứa thương tôi nhất và là đứa vâng lời tôi.

Bà cụ ngừng một lát:

- Anh làm ơn giã cho tôi cối trầu.

Nét mặt bà bỗng rạng rỡ:

- Nếu bây giờ nó về, tôi phải nọc nó ra vút cho mười roi về tội để mẹ phải chờ.

Thành bật cười:

- Cụ già thế này, làm sao còn đánh được nó?

- Được chứ. Năm ngoái, tôi vừa vút cho nó hai roi xong. Chưa bao giờ nó dám cãi tôi nửa câu. Có lần nó bảo tôi, nếu con phải chết để cho mẹ sáng mắt, để cho mẹ sung sướng con cũng chết ngay.

Nói rồi, bà nghẹn ngào, chảy nước mắt.

Đức đặt vào tay cụ hai tờ giấy bạc 50.000 đ:

- Con biểu cụ mua quà sáng. Hôm nào thằng Long về chúng con lại đến chơi. Con về cụ nhé.

- Vâng, các anh về. à, mà các anh tên gì, cho tôi biết. Nếu nó về, tôi bảo nó tìm các anh.

- Con tên là Cấn, thằng này là Hoàn... Bà cứ bảo thằng Hoàn "móm", thằng Cấn "lùn" là nó nhớ ra ngay.

- Tên với tuổi, chán mớ đời! Thành Long nhà tôi, đẹp giai như tranh cổ động, chỉ vì có đôi lông mày rậm mà lại bị gọi là Long "xéch".

Hai người ngồi ở gốc đa đầu làng. Đức nói:

- Như vậy là rất có khả năng thành Long giết Thắng "trố" để lấy tiền, mục đích là đưa mẹ đi chữa mắt và sửa nhà cho mẹ. Tuy nhiên, giữa hấn và kẻ thuê hấn giết đã ràng buộc với nhau bằng một hợp đồng là, nếu hấn bị bắt thì hấn phải tự sát thì số tiền đó mới đến tay bà mẹ.

- Nếu quả như vậy thì tên thuê giết Thắng "trố" là một tay cao thủ. Vấn đề là hấn giết Thắng "trố" để làm gì?

- Chúng ta sẽ khó có thể tìm ra kẻ nào chủ mưu - mà chắc chắn kẻ đó phải cầm đầu một đường dây tội phạm rất lớn. Loại như vậy, chúng rất biết cách che giấu.

- Hôm nọ, tớ được nghe một thông tin khủng khiếp. Năm vừa qua, tòa án tỉnh, huyện đã xét xử mà có 25% số vụ án bị cáo được hưởng án treo; trong số các vụ án cơ quan điều tra đề nghị Viện Kiểm sát khởi tố thì hơn ba chục vụ bị họ đình chỉ... hoặc chỉ gợi ý cho đi trường giáo dưỡng.

- CẬU NHỚ VỤ PHÒNG CẢNH SÁT KINH TẾ BẮT BA ÔTÔ CHỞ TOÀN RƯỢU NHẬP LẬU, TRỊ GIÁ HƠN MỘT TỈ. CUỐI CÙNG, CHỈ MỘT CÚ ĐIỆN THOẠI, NGHE NÓI LÀ CỦA LÃO MINH, VẬY MÀ PHẢI THẢ, CHỈ PHẠT HƠN 5 TRIỆU ĐỒNG.

- Sao không thấy chị dâu Long "xéch" về nhỉ?

- Còn sớm, chưa đi bán rau về đâu. Lạ nhỉ, một thằng giết người không ghê tay như Long "xéch" thì thương mẹ, nghe lời mẹ nhất nhất. Trong khi đó, bên cạnh nhà mình có một gia đình, cả nhà là trí thức, con cái đều đỗ đạt cao, chí ít là thạc sĩ, vậy mà có bà mẹ, tháng tháng các con phải bỏ đầu nhau đóng tiền nuôi mẹ, giỗ bố. Thằng con út nghèo, mang đến góp giỗ có một trăm ngàn, bị ông anh cả là giáo sư ra giá: Góp một trăm thì chỉ một người đến ăn.

- Thời buổi này, càng ngày càng lắm người thừa chữ mà thiếu văn hóa.

Bồng Đức reo lên:

- Bà ấy về kìa.

Chị dâu Long "xéch" gánh tòng teng hai sọt không, trong đó có mớ cá vụn và mấy quả dưa chuột.

- Chào chị Tạ, còn nhớ chúng tôi không?

- Nhớ, các chú vẫn đi điều tra xóa đói giảm nghèo à?

- Vâng, vừa qua nhà chị, tưởng xây nhà rồi.

- Ồi dào toàn đếm cua trong lỗ. Chả hiểu lão chồng nhà tôi ra tỉnh làm thuê làm mướn cho ai, nghe nói giàu có lắm và được ứng trước lương mấy năm... những tưởng có tiền xây nhà, nhưng đến giờ thì vẫn trắng tay... Hôm nọ mới về, đưa cho được hơn trăm ngàn, mua urê và thuê cày máy mấy sào ruộng, lại hết sạch. Mà các chú có đưa nhà tôi vào diện xóa đói giảm nghèo không?

- Có chứ. Thế anh ấy làm chỗ ông Minh khá lắm cơ mà?

- Bây giờ hằng ngày xén tỉa cây cảnh, quét dọn sân vườn, nhưng không được bèn mảng lên nhà trên. Hằng ngày ăn cơm với ba đứa phục vụ và hai con chó bécgiê, ở như nhà tù.

- Thế còn thằng Long, bà cứ nhắc đến tên nó là khóc. Nó đang ở đâu?

- Đang ở tù, nó đi giết người bị bắt. Cả nhà phải nói dối bà. Cụ mà biết nó lại vào tù thì chết ngay.

*

Trại tạm giam công an tỉnh không mấy lúc vẫn người đến gửi quà tiếp tế. Hôm nay, trong dòng người xếp hàng gửi đồ tiếp tế có anh trai Long "xéch". Xếp hàng đến lượt, anh ta đưa chúng mình thư và tên can phạm. Anh cán bộ nhìn tờ giấy rồi tra sổ theo dõi:

- Trường hợp phạm nhân Dương Văn Long, không được nhận tiếp tế bằng hiện vật. Gia đình muốn gửi thứ gì, liệt kê ra rồi nộp tiền, chúng tôi sẽ mua vào cho phạm nhân.

- Thừa cán bộ, bánh kẹo, thuốc đánh răng, mỳ ăn liền, mua thì dễ, nhưng thằng em tôi chỉ thích ăn món cá trê kho sung... Tôi xin gửi gói cá này cho nó.

- Không là không! Phạm nhân này, nghe nói lần trước có người gửi đồ đã cho thuốc độc vào kẹo.

Hôm ấy nó mà chết thì công an lại có người tù oan. Thôi, anh đem về đi. Một hạt đường cũng không được gửi.

- Thuốc độc ư? Thằng nào lại nỡ hại em tôi thế!

Lựu vội vã ra về. Đến quãng đường vắng, anh ta ném gói cá kho xuống bờ mương.

Đức đi xe máy bám phía sau. Anh nhặt gói cá kho lên...

*

Gói cá được đem về văn phòng công ty Trách nhiệm hữu hạn Tường An. Tường và Đức thận trọng gỡ từng miếng cá, bẻ từng quả sung kho. Có một quả sung rắn hơn các quả khác, Tường bẻ ra. Hóa ra quả sung đã được cắt đôi và có một chiếc que nhỏ gắn hai nửa lại. Trong đó có một miếng nilon, trên đó có dòng chữ: "Đã nhận đủ".

- Thế là rõ - Đức thốt lên - Thằng anh này muốn thằng em tự sát để được nhận số tiền đã thỏa thuận. Chắc gì bà mẹ khốn khổ đó đã được đồng nào.

- Thật là bi kịch lớn - Tường thở dài - Một thằng con chỉ muốn có tiền cho mẹ đi chữa mắt, có tiền sửa nhà cho mẹ mà đi giết người thuê. Và bây giờ khi nó bị bắt lại phải chết đi thì bà mẹ mới được nhận số tiền đó. Kẻ thuê Long "xéch" giết người rất sợ nó khai ra sự thật. Ai thuê nó giết Thắng "trố" nhỉ?

Cậu và Thành tìm mọi cách không chế thắng Long, làm thế nào để hấn khai ra ai muốn Thắng “trô” phải chết?

*

Long "xéch" lại bị gọi lên hỏi cung. Và cũng như mọi lần, hấn lì ra, không khai:

- Các anh muốn xử bắn, muốn tôi tù bao nhiêu cũng được. Tôi chấp nhận hết.

Hai cán bộ điều tra và một anh kiểm sát viên thở dài chán ngán.

Long "xéch" được dẫn trở về phòng giam. Anh cảnh sát bảo vệ đi sau, hai tay đút túi quần, vừa đi vừa huýt sáo. Long đi lùi lùi, bỗng mắt hấn sáng lên khi thấy một mảnh lưỡi cạo râu... Hấn giả vờ khụy chân và nhanh chóng nhặt lưỡi dao:

- Vấp cái gì mà ngã?

- Lâu ngày bị giam, đi run chân lắm cán bộ ạ.

Trở về phòng giam, Long len lén mở lưỡi dao ra xem. Hấn hài lòng khi thấy lưỡi dao vẫn còn khá mới.

Cơm trưa xong, tên phạm cùng phòng lăn ra ngủ. Long "xéch", vén áo lên ướm lưỡi dao vào bụng... Hấn khế dí vào, hơi nhăn mặt. Rồi hấn hít một hơi dài, nghiêng răng rạch mạnh lưỡi dao lam vào bụng... Máu ứa ra. Hấn miết mạnh lưỡi dao...

- Cán bộ ơi, cứu... cứu! Thắng Long tự tử.

Tên tù cùng phòng thấy Long rạch bụng, hấn gào lên thất thanh.

Các quản giáo lao bổ tới.

- Ai cầm khóa phòng?

- Cậu cầm khóa đi ăn cơm rồi.

Phải mất mười lăm phút sau họ mới tìm được anh trực buồng giam cầm chìa khóa.

Long "xéch" được đưa ra, máu me bết bết, ruột phòi ra phập phồng...

- Để tôi chết. Để tôi chết, cứu tôi làm gì! - Long gào lên.

*

Long "xéch" trong phòng cấp cứu của bệnh viện tỉnh. Hắn vẫn nằm thêm thiếp. Bác sĩ trực bảo hai cảnh sát bảo vệ:

- Nó yếu nên thuốc mê ngấm khá sâu. May ra nửa đêm mới tỉnh. Thằng này ghê thật, dám mổ bụng tự tử như võ sĩ đạo của Nhật. May mà chưa đứt ruột. Các anh canh nó, khi nào cần cứ bấm chuông.

Anh cảnh sát bảo vệ trẻ đeo quân hàm hạ sĩ hỏi tò mò:

- Liệu nó trốn được không anh?

Bác sĩ lắc đầu:

- Có là voi cũng phải nằm vài ngày mới ngóc đầu dậy được. Đêm nay, hết thuốc rồi đau kêu cha kêu mẹ cho mà xem.

Bác sĩ đi rồi. Còn hai anh cảnh sát bảo vệ:

- Được bồi dưỡng canh đêm mấy nghìn?

- Mỗi thằng năm nghìn.

- Mày đi mua bốn cái bánh mỳ... Thế là hết bốn nghìn, mua cốc nước về uống coi như xong bữa tối. Đêm có đói lại đi mua mỳ về ăn.

- Lát nữa cứ khóa một chân nó vào thành giường cho chắc ăn.

- Vẽ chuyện, vết mổ vừa khâu, ngồi dậy, đứt chỉ, chết ngay!

*

Đêm khuya, Long "xéch" tỉnh thuốc mê. Hấn nghiêng răng chịu cơn đau và khẽ kêu:

- Nước... cán bộ ơi, cho em xin tí nước!

Anh cảnh sát mang nước vào, múc từng thìa nhỏ bón cho hấn. Vừa bón, anh vừa cầu nhàu:

- Bố mình ốm chả có ngày nào về hầu được, nay đi hầu phạm.

Long uống nước xong, lại thiếp đi.

Hai giờ sáng, anh cảnh sát kiểm tra lại Long rồi khóa cửa. Hai người trải nilon nằm ngay hành lang... Chặn ở cửa ra vào. Chốc lát, họ thiếp đi, thỉnh thoảng quơ tay đập muỗi.

Bốn giờ sáng. Long "xéch" bỗng tỉnh hẳn. Hấn gượng ngồi dậy và vịn giường lần ra cửa. Hấn ghé mắt nhìn. Thấy hai cảnh sát ngủ ngon lành. Hấn vội quay vào, xé áo gối buộc chặt bụng lại rồi ra mở cửa sổ và trèo ra ngoài...

Anh bảo vệ bệnh viện gác cổng thấy Long "xéch" lão đảo đi ra liền hỏi:

- Đi đâu sớm thế?

- Đói quá, ra kiếm bát mì.

- Bối khí, bệnh nhân mà đói ăn như cừu vượn.

Long "xếch" ra ngoài cổng và vớ vai một anh xe ôm đang ngủ gà ngủ gật:

- Chở tớ về nhà được không?

- Về đâu.

- Ra ga, nhà ở đấy.

- Mười nghìn.

- Ừ thì mười nghìn.

Long lên xe ôm chặt người lái.

- Gớm, làm gì mà ôm chặt thế.

- Tự nhiên lên cơn đau bụng.